

Arrest

nr. 61 669 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoekster integraal over daar verzoeker wat zijn asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze van zijn echtgenote.

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Dujake, gemeente Gjakove. U bent Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 maakte u traumatiserende gebeurtenissen mee. In het dorp waar u woonde werden er mensen mishandeld en huizen verbrand. Vervolgens moest u zich altijd verplaatsen van dorp tot dorp. Vanaf april 1999 tot het einde van de oorlog verbleef u in Albanië. In deze periode is ook uw broer J. (...), die in de bergen verbleef, vermoord door Serviërs. Op 22 september 2002 overleed uw elfjarig neefje aan een ziekte. U kampte toen al met psychische problemen, zoals hoofdpijn en nervositeit. In datzelfde jaar had u tevens een miskraam. U verloor uw eerste kind tijdens de 5de maand van uw zwangerschap. De reden van uw miskraam was volgens de dokter uw te hoge bloeddruk. Daarna beviel u nog van twee gezonde kinderen en werd u tijdens uw zwangerschappen extra opgevolgd. Na uw zwangerschappen raadpleegde u in 2005 dokter Agron Zajmi omdat u nog steeds psychische problemen had. Hij schreef u medicatie voor. U was tevreden over zijn behandeling. Anderhalf jaar geleden is ook uw man ziek geworden. Hij lijdt aan een longziekte. Omwille van jullie medische toestand en omdat jullie de medische behandeling van zowel uw partner, als uzelf niet verder konden betalen besloten jullie om uit Kosovo te vertrekken. Op 29 november 2010 vroeg u in België asiel aan. U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u vreest herinnerd te worden aan de dood van uw broer en neef. In België bent u in januari 2011 op consultatie geweest bij een huisarts, dokter Dupont. Deze schreef u echter geen medicatie voor. Ter staving van uw identiteit en/ of uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart dd. 21 oktober 2010, een kopie van een geboorteakte, de geboorteaktes van uw twee kinderen, een medisch attest d.d. 4 oktober 2010 afgeleverd door neuroloog/psychiater Agron Zajmi waarin verklaard wordt dat u al sinds juli 1999 opgevolgd wordt wegens PTSD, twee medische attesten d.d. 17 juli 1999 en d.d. 19 september 2008 waaruit blijkt dat bij u PTSD (Post-Traumatic Stress Disorder) werd gediagnosticeerd en waarin de medicatie die u ter behandeling werd voorgeschreven wordt opgesomd, en een standaard medische vragenlijst bestemd voor de dienst humanitaire regularisaties ingevuld door dokter Dupont.

B. Motivering

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die ertoe nopen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen te relativeren.

Zo kan u van uw jarenlange behandeling in Kosovo slechts drie medische attesten neerleggen. Van iemand die gedurende jaren opgevolgd is in zijn land van herkomst en medicatie nam, kan echter verwacht worden dat hij over meer schriftelijke bewijzen beschikt. In het medisch verslag dd. 4 oktober 2010 wordt vermeld dat u sinds 1999 behandeld werd door dokter Agron Zajmi, een neuroloog/psychiater. De behandeling bestond uit kalmeermiddelen en antidepressiva. Uzelf verklaarde echter dat u pas na uw zwangerschap bij dokter Agron Zajmi op consultatie ging, en dus niet meteen na het einde van de oorlog. (CGVS p. 12 en 13). Gevraagd naar de naam van het ziekenhuis waar dokter Zajmi werkzaam is moest u het antwoord schuldig blijven. En hoewel u jarenlang door deze dokter behandeld werd wist u niet welke diagnose hij gesteld heeft (CGVS, p. 12).

Wat er ook van zij, u heeft hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo niet langer de nodige hulp kon krijgen – of bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen krijgen – voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen, temeer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u zich in het verleden probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening voor deze problemen. U kon er immers in uw eigen gemeente terecht bij een neuroloog/psychiater dokter Agron Zajmi die u gedurende jaren behandelde (CGVS, p. 12 en 13). Aanvankelijk stelde u dat de behandeling van dokter Zajmi niet hielp (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u geen andere arts bezocht heeft in Kosovo antwoordde u echter dat u tevreden was over de behandeling die u kreeg bij dokter Zajmi (CGVS, p. 14). Tot slot heeft u geen elementen aangebracht dat de behandeling in België fundamenteel verschillend en beter zou zijn dan diegene die u in Kosovo heeft genoten, integendeel. U hebt in België enkel een huisarts bezocht die voor u een standaard medische vragenlijst ingevuld heeft bestemd voor de dienst humanitaire regularisaties, waarin vermeld wordt dat u lijdt aan PTSD. Dat een complexe diagnose als PTSD gesteld kan worden door een huisarts is echter niet aannemelijk. Bovendien startte deze arts volgens u geen behandeling of therapie en schreef hij u zelfs geen medicatie voor (CGVS, p. 15). Momenteel neemt u dan ook geen specifieke medicatie ovw uw psychische problemen, maar gebruikt u enkel pijnstillers (CGVS, p. 15). Uw bewering dat in Kosovo ook de omgeving – deze doet u immers steeds weer denken aan de dood van uw broer en uw neefje – misschien uw genezing in de weg staat, is maar weinig ernstig te noemen daar dit gegeven u er niet van heeft weerhouden sinds het begin van uw gezondheidsproblemen nog jarenlang in Kosovo te blijven (CGVS, p. 17). Uw houding terzake getuigt dan ook van weinig haast en is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens haalde u aan dat uw echtgenoot een longaandoening heeft. Dit wordt bevestigd door de door jullie neergelegde medische attesten die in België werden afgeleverd. Medische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte wees u op jullie moeilijke economische omstandigheden in Kosovo. Omdat uw echtgenoot ziek is en u niet werkte beschikten jullie niet steeds over de nodige financiële middelen om medicatie/artsen te betalen (CGVS, p. 10 en 11). Dit betreft echter een probleem van louter socio-economische aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bovendien hebt uzelf nooit een job gezocht in Kosovo. Aanvankelijk weet u dit nalaten aan uw ziekte. Daarna gaf u echter toe dat u in Kosovo niet arbeidsongeschikt verklaard was maar dat u minder geschoold bent dan andere personen die wel werken (CGVS, p. 14).

De door u neergelegde medische attesten afgeleverd in Kosovo kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze tonen aan dat u in Kosovo behandeld werd nav psychische problemen, hetgeen op zich niet betwist wordt. Zij kunnen evenwel geen ander licht werpen op de bovenstaande bevindingen dat de ernst van uw psychische problemen dient gerelativeerd te worden. Ook werpen ze geen ander licht op de bovenstaande bevinding dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht zou kunnen

De overige documenten bevestigen enkel uw identiteitsgegevens en die van uw gezinsleden, welke niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beperken zich in een enig middel tot een citeren van artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap, tot het weergeven van een definitie *sensu lato* van het zorgvuldigheidsbeginsel en tot het betoog dat beiden kampen met medische problemen waarvoor zij geen behandeling kunnen bekomen in hun land van herkomst wat een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen louter de inhoud van artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap citeren en enkel een definitie *sensu lato* van het zorgvuldigheidsbeginsel weergeven zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of aanduiding hoe deze het voormelde artikel en onderhavig beginsel zouden hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel 10 en het zorgvuldigheidsbeginsel zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2.2. Waar verzoekende partijen hun aanvraag, zoals nogmaals bevestigd in het verzoekschrift, louter steunen op hun medische problematiek wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet op deze grond geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend daar verzoekende partijen hiertoe een beroep kunnen doen op artikel 9ter van voormelde wet.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat het hen onmogelijk is een procedure met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te leiden bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.2.2.3. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3. Verwerende partij oordeelt derhalve terecht dat in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT